

Svordum: Jeg skal ikke indlade mig paa det reelle i selve Lovforslaget, jeg ser mig ikke i Stand til at bedømme, om de Foranstaltninger, her træffes, ville være tilstrækkelige til at beskytte mod for haarde Straffe over for de militære straffylldige. Jeg hilser kun Forslagets Fremkomst med Glæde, jeg tror, der er stor Grund, den sidste Tid har i alt Fald vist, at der er god Grund til at komme ind paa en Reform paa dette Omraade. Der er sikkert ikke mange her i denne Sal, uden de ere paa det rene med, hvad der har bevæget den ærede Forslagsstiller til at fremkomme med Forslaget. — Jeg vil kun gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Krigsminister. Den meget ærede Krigsminister mente, at der i Virkeligheden ingen Trang var til Stede til at reformere paa dette Omraade, idet han gif ud fra, at der allerede var tilsladt de militære tiltalte et eget Forsvar, naar de vilde afbenytte det. Derpaa har den ærede Forslagsstiller svaret saa tilstrækkelig, at det ogsaa kan gælde for mig. Men den højtærede Krigsminister sagde samtidig, at de militære Forsejler vare altid saa klare og saa tydelige — saaledes forstod jeg den højtærede Minister — at et Forsvar vilde være temmelig ligegyldigt. Jeg tror dog ikke, det er ganske rigtigt; det er jo netop derom, det drejer sig, naar man vil have et Forsvar, om det ikke kan ses fra forfællige Sider. Vil man tænke over, hvad der er foresaldet i den sidste Sommer, navnlig de store forferdelige Domme, der faldt over Ingeniørkorpset, over 99 Ingeniører, vil man dog vistnok være enig i, at antage, at der kunde have været nogle formildende Omstændigheder, og jeg tror, at hvis der havde været et Forsvar, som tilfattet her, vilde Sagen være bleven set noget anderledes, end den er, og i hvert Tilfælde vilde Offentligheden sikkert være kommen til at se anderledes paa Sagen og paa disse Domme, end man har gjort. Det kan jo ikke bestrides, at det har vakt Indignation i den offentlige Mening, i den civile Verden — hvorledes det staar blandt Militæret ved jeg ikke — men blandt den civile Befolkning frembragte disse Domme sikkert en alvorlig og stærk Indignation. Jeg tror, der er noget, der talte til disse militæres Undskyldning, og den højtærede Krigsminister er selv noget Skyld i, at jeg har faaet denne Opfattelse. Det vil mindes, at kort Tid efter denne Forsejelse lod Krigsministeren udstede en Kundgørelse til Befalingsmandskabet ved Ingeniørkorpset, om at instruere Soldaterne paa en mere stærket og streng Maade end hidtil, saa at det

kunde komme til at staa klart for de menige, hvad der betragtedes som Mytteri, og hvad Straf de kunde vente derfor. Denne Kundgørelse, forekommer det mig, giver det Udseende af, at Krigsministeren selv har haft den Opfattelse, at det ikke var tilstrækkelig klart for de menige, hvad de i Virkeligheden havde begaaet ved deres Forsejelse. Det fremgik jo for øvrigt af meget andet, for Eksempel af Folkenes Udtalelser, at de ingenlunde havde tænkt sig, at kunne blive idømte saadanne Straffe for den Forsejelse, de havde begaaet. Dertil kommer jo, at det var i og for sig en mærkelig Fremgangsmaade, der blev brugt over for Ingeniørkorpset, idet der som en Slags Straf, fordi der havde været Udfejler blandt nogle enkelte, blev paalagt hele Ingeniørkorpset at udføre det dobbelte Arbejde af, hvad de hidtil havde udført. Det kunde sikkert tale formildende i den Retning, og et Forsvar vilde sikkert under alle Omstændigheder have været nødvendigt, om ikke for andet, saa dog for at tage, som det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (M. Madsen) fremførte, noget bort af den Stygge, der falder over vor militære Ketspleje, paa den Maade den føres nu. Det kan jo ikke nægtes, at det er temmelig ukendt for Offentligheden, hvorledes den føres, hvori Forsvaret bestaar, og hvorledes det er. Det vil jo under alle Omstændigheder blive anderledes, hvis denne lille Lov kommer frem. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, og kun ønske, at det eventuelle Udvalg vilde tage sig alvorligt af Sagen og træffe de bedst mulige Foranstaltninger, jeg tror i Sandhed, der trænges til det paa dette Omraade.

Colding: Naar jeg har bedt om Ordet, er det blot for at gendrive, hvad der er blevet anført af de to sidste Talere, nemlig det, at man ude i Landet, rundt omkring i Befolkningen, skulde være saa særdeles ukendt med Forholdene, saaledes som de finde Sted ved en Krigsret og ved Afgørelse af Domme. Det er dog underligt, da desværre en hel Del af de menige hvert Aar kommer til at møde ved en Krigsret dels som anklagede og dels ogsaa som Dommere, og da ogsaa Korporaler, Underofficerer og Officerer meget ofte møde i disse Krigsretter, at det da ikke skulde sive ud iblandt Publikum, hvorledes det gaar til ved saadanne Krigsretter. Det tror jeg ikke meget paa. Jeg hører ikke til dem, der ville være bange for at lukke alle Stodder op, eller saaledes som den ærede næstsidste Taler (M. Madsen) sagde, at lade der komme Sprækker, ad hvilke de udenforstaaendes, altsaa Civili-